

LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

„UNIVERSUL“

SE GASEȘTE DE VANZARE

URMATOARELE VOLUME :

Memoriile regelui Carol 17 volume, colecția completă	„ 10.—
Carol I Regele României	„ 2.—
Memoriile Principesei Luisa a Saxoniei	„ 1.50
Pățaniile minunate ale lui Petre Schlemil	„ 1.—
Conversațiuni moderne în 8 limbi	„ 3.50
Călătoria în India 2 volume	„ 3.—
Dragoste din alte timpuri 2 vol.	„ 2.—
Tragedie cerească	„ 1.50
Alăul din Berlin 8 volume colecția completă	„ 10.—
Două nuvele de Carmen Sylva	„ 1.50
Aventurile unui Călugăr	„ 1.—

Pentru provincie porto 30 bani

UNIVERSUL LITERAR

CUCULET

de N. H. BEIDICIANU

E o arătare numai de un eprezece ani, da' nu-i dai, Doamne fereste, mai mult de sabte.

„Mă, Farabanc, cine-i cel mai bătrân ostas din regimentul nostru ?

— Eu, face gângăvia, buri-cându-se fudulă și scăpărându-și dinții pe chipul balaoaches.

— Si de câți ani faci tu, mă, ostire ?

— De cinci.

— Cum de cinci, bată-te curigu ?

— Poj asa : de când a murit fătuca și m'am oplosit pe lângă regiment ca un cotei.

— Da' o țigară de tiutiun bei tu, bre ?

— Ihi, cum să nu ? Si cu ochii asi sug-e-o. Aista-i alea-nu' meu cel mare, că n'am mahorcă.

— Ptiu, mânca-te-ar puricii : mahorcă-ti trebuie tie, buricu pământului ?

— Poj, cu'n fun-două din țarba lui Searaoschi imi mai alung si eu gândurșle.

și hamorgeat. — face gornitul regimentului, stielindu-s' dinții.

— Oi fi, bădie Dancule, fă-cea arătarea : și de ce nu ? A-șteptelea eu inimă n'am ?

Si soldatii se stricau de răs și-si făceau cruce ca în fata Necuratului.

Cuculet era voia bună a

compăniilor. Seara, când se ogoia lupta, se strâneau ceoate împrejurul lui :

„Măi, ia cântă-ne ceva de inimă-albastră : tot ești tu amozizat“.

Si Cuculet n'astepta să-l roage a doua oară : ducea dibla la bărbje și prindea a zice din scripă și din gură, selibindu-și dinții și ochii, la fiecare vorbă oftată mai cu alean :

„Frunzulită de cicoare.

S'aulică, tată Floare.

Trecui aseară călare.

Pe la poarta dumitale. —

Te zării la lumânare.

Cu țitisoarele goale..“

Slujba lui era să care car-tuse pân' la santurile din linia întâi, cu'n cărucior cu doi zăvozi de stână. Dușăji, mari și flocoși, ca niște ursi, păseau cu limbile scoase, și Cuculet zicea din frunză ori din diblă, în bâzâitul gloantelor, fără habar, cu capela pe o ureche.

Intr'un rând, cum sta tolanit în iarbă, în Pojana Tigăncii și țărâla încet din scripă ca o gânganie ametită de lumina primăverei, i se păru că, pe boarea îmbălsămată a vântului, vine un cântec de ghițară. Isi conțeni scârtăitui și-si ciuji urechile.

Zumzetul cântecului străbătea, prin perdelele de cețină, când mai tare : când mai moale, ca de pe alte melcaguri :

„Vine dinspre inamic“, se gândi Cuculet, și, ridicându-se

cu dibla în mână, se luă după sbârânăitul cântecului, cu ochii la pândă. Se ureă prin țihlășurile jilave, pe o mânecătură ponorâtă de pârâu, spre vizuinile tănujite ale dușmanilor. Soarele scăpăta spre asfințit și străpungea desisurile cu sulitile lui de lumină. În ziua aceea lupta conțenise mai de vreme ca de obicei, și în liniștea adâncă a codrului, tot mai limpede suna cântecul de ghitară : iar pe adierile vântului, i se părea, uneori, că vin și-i gădila năriile miroșuri bune de bucate. Se opri să-si mai tragă o leacă sufletul. Isi amină dibla într'un mesteacăni se culcă între ferogele umede și, închizând strâns ochii, își lărghi, hulpar ca un puș de lup, nărișle. O suflare mai tare de vânt îi vără până în fundul burtii mirodenie de carne friptă și-l făcu să sară ars în picioare

Urcă, pieptis, un pripor stâncos, agățându-se de rădăcini ca de niște sărpi înășerate, și se pomenui, când ajunse sus, în fata unei bucătării.

Inserase, și, de vatra uriașă, sfârâia, în țingiri de aramă, vreo duzină de găști și forfoteau niște cazac, să—in capă o jalovită într'înșele.

Intr'un trausen zbrângănea un pian hoderozit și s'auzea larmă de glasuri vesole și tropote de cânt. Bucătarii căseau gura acce și în bucătării dormea, într'un nor de muste, cu

coatele pe masă, un neamt mustăcios și încălat, cu șort și cu chitie albă.

Cuculeț își linse buzele, și se târâ, șopârlește, până la usa bucătăriei. Ascultă o bucată de vreme, tremurându-și nările, și pogorâ scările, cari duceau în bucătărie ca într'o pivniță. Se apropie, în vârful degetelor, de vatră, inhătă o cratiță în care sfârâiau patru găste dolofane, și din trei pași

fu afară, se strecură în taina pădurei. Se pogorâ, cu cratița în brațe, de-a sânjușul, până la mesteacănul în care își aninase scripca; d'acolo s'aseză grecește, și infuică, pe nerăsuflăte, un picior zdăvăn de găscă. Când se ridică, era noapte de-abinelea și scânteiau, printre cetine, stelele. Cuculeț își linse voios buzele unse de untură, s'o luă, repetior, pe albja pârâului, să

ducă găstile plocoș lui dom colonel: „Că ei îi deor, sîrcacul, tătucia regimentului!”

Când ajunse la usa bordeiului lui comandantului regimentului, găstile nu erau nici fierbinți, nici reci; erau cum și mai bune de mâncat.

În noaptea aceea, plină de stele, până târziu a ars gazonita în bordeiul lui dom colonel și s'auzea sfat și răsede și tânguit dulce de viață.

N. N. Beldiceanu

VECNICIA

Cum își ridică valul spre cer superbă coamă
Cercând să înalbească cu spuma lui de-o
(clipă)

Albastrul ispitirei... albastrul care-l chiamă
În sbuciumul acela vre-un înțeles de seamă
Găsește el când urcă pe-a visului aripă.
Ce-i pasă? Veșnicia și-o capătă murind
Sub focu-atâtor stele, ce 'n raza lor îl
(prind.)

Nar noi, împinși ca valul spre tărmlu rece
(al morței)

Sortiți să ne prefacem la fel, în mii de
(pulberi,
De geaba ne tot sbatem sub greul biciu al
(sorței,
Cercând să prindem viața din largurile
(forței.

E-adevărat, — dar viata n'o socoti c'o
(spulberi, —

Ci caută prin luptă să n'frunzi zădărnicia.
Murind, te înfrătește cu visul. — Veșnicia!

SONET

În-zare, ca o lamă de metal
O luntre în primejdie se-arată,
Căci marea se întinde 'n furia
Și munți se înalță 'n spumele de var

Un fir de păr, o pleavă vânturată
E luntrea rătăcită. E fatal
Satan să se ridice triumfal
Plimbându-se pe unda sbuciumată.

Dar matelotul nu 'i un trubadur,
Ci fărut din stâncă-i brațul greu
Lopețile sunt aripi de vultur,

Și nava va ajunge la Iliad
Și va învinge 'ntr'una pe Satan
Căci printre nori privește Damneza

Ion L. Greulescu

MARQUISUL VALAH

de EMIL ISAC

— Aşa-mi spunea odinioară Contesa maghiară, a cărei frumuseţe întrecea pe-a Monei Lisa. I-am fost marquis... dar, valah.

— Pe vremea aceea duceau popii legaşi în lanţuri pe străzi şi în vitrinele cafenelelor rădeau de jealea românească.

— Pe vremea aceia spânzuraţii erau răsplata vişelor şi corbul era ciocăria tuturor,

— Pe vremea aceia, când intram în buduarul ei, mă întâmpina pufnind de răs-lacheul: «marquisul valah... valahul... vâlahul... sbiera de

răsuna bolta de marmură a coridorului.

— Pe vremea aceia, nu ştiai dacă te trezeşti cald ori pentru totdeauna rece... şi se duceau regimentele de sănătate ardeleană, să aperse de molii mantaua — de hermină — a Habsburgilor...

— Pe vremea aceia, am fost sclav, înamorat de furtună — de libertatea sfântă a uraganului... Pe vremea aceia, am închis în sufletul meu cu cheia durerii un dor: de-ar fi odată Ardealul meu...

— Şi azi, marquisul valah, este român. Lacheul ce puf-

nea de răs, a murit şi a murit blestemul lanţurilor. Spânzuraţii s'au ars şi spuza lor a apucat-o vântul şi le risipesc cenuşa — corbii au sburat, ca un cârd de blesteme negre, şi mantaua de hermină a Habsburgilor o poartă un clown...

— Adio Contesa! Adio Contesa! Să nu te mişti că s'a întâmplat astfei; aşa e soarele: învinge totdeauna şi lumina este mai tare decât coroana ce-ai purtat-o pe cap.

Emil Isac

VIZIUNE MITOLOGICĂ

(LA SOSEA)

Pe întinsele alee înmugurite
Adie un vânt ușor de primăvară.
Vişlios pe lângă mine, zboară
Trăsuri automobile nesfârşite.

Femei cu ochii mari ce te 'nfoară,
Cu sânii goi şi glesne desvelite
Pe spatele trásurilor trântite
Alergă cu-a ispitelor comoară.

Figuraşi de lubrice senzaţii.
Cu ochii aprinşi, cu narea dilatată,
Naivalnic, după ele, fug bărbaţii.

Şi 'n umbrele amurgului ce cade,
In goana lor de patimi răsculată,
Par Fauni alergând după Driade.

Rada Cosmin

SERBARE

Imbrăţişază toţi pe rând pământul
şi 'n straturi peste straturi se aştern...
Tăcute, amintirile se cern,
uitarea le acoperă mormintul...

Şi totuşi, uneori, în nopţi, când vântul
se rătăceşte 'n freamăt printre cruci,
Trezeşte par'că sboruri de năluci
şi rupe negrelor uitări, veşmântul.

Şi par'că morţii își deschid mormântul...

Pornesc din adâncimi şi par'că vin
şi printre noi — vr'un zâmbet, vr'un suspin
şi câte-o vorbă de îndemn, — cu vântul...
Le ascultăm şi plânsul şi cuvântul...
Ne amăgesc, ne chiamă şi ne plâng
şi crucile în vânt troznesc, se frâng...
Ne chiamă şi ne plâng, ne amăgesc...
Tresalt' atuncia din adânc pământul:
— în casa morţii, morţii se urnesc.

Barbu Solacolu

IN ȚARA PIRAMIDELOR

CUM PRIVEAU VECHII EGIPTENI MOARTEA

de LIA HÂRSU

II

Cu toată dragostea de viață, a vechilor egipteni, cu toate că trăiau în petreceri și ziafeturi, moartea nu-i inspăimânta de fel; ei își găseau și aci mulțumirea, căci pe când noi ne prefacem în țărăni, trupurile lor îmbălsămate se păstru de vezi.

Imbălsămarea se făcea în chipul următor: Se scoate din trup creierul și măruntaele, se curăța înăuntrul trupului cu vin de palmier și se umpea toate cavitățile cu aromă puternice. Corpul era lăsat apoi în carbonat de sodiu timp de 70 de zile. Scos în urmă și spălat, îl înfășurau în fâșii de pânză de in, muiate în cjei lichid.

Felul acesta de îmbălsămarea costa foarte scump. Se cereau 5000 de metri de fâșii de in, căci se înfășura fiecare deget în parte, apoi mâna toată și în urmă întreg corpul.

Între fâșii se puneau diferite obiecte, de obicei cele de cari mortul se slujia în viață. Croitorilor li se puneau foarfeca, negurorilor cotul, copiilor jucării, etc. și tuturor cărăbuși.

Măruntaele se puneau în patru vase ale căror capac închipuau un cap de animal. În locul inimii, care urma să fie întărită în fața tribunalului morților, pentru fericirea sau osândirea mortului, se puneau un cărăbuș de piatră.

* * *

Spuneam că fâșile se ungeau cu cjei lichid care, întărindu-se cu timpul, lua forma mumiei pe care urmașii o adăreau apoi cu

figuri simbolice. Chipul era zugrăvit, împodobit cu scuțe de pret și uneori aurit chiar,

Adeeseori se puneau deasupra capului mortului portretul lui.

Pe trupul mumii se desemnau stele cari închipuiau spațiul dintre cer și pământ, pe care sufletul mortului trebuia să-l străbată. Corpul se așeza apoi într'un sarcofag de lemn sau de piatră în care se puneau, pe lângă celelalte lucruri, și „cartea morților”.

Această carte era alcătuită din titlu, o formulă de rugăciune și o vigneta, care arăta, prin una sau mai multe imagini, cuvintele din text, o rubrică care dădea mortului indicații speciale cum să-și spună rugăciunea.

Din această carte a morților și mai ales din titlu și vigneta — zice Maspéro, un egiptolog francez care trăiește actualmente în Cairo — rees ideile pe cari egiptenii și le făceau despre soarta sufletului omeneș și despre felul de existență care-l aștepta dincolo de mormânt. Era viața de pământ, trecută dincolo, cu toate bucuriile și durerile ei.

De pildă: într'o vigneta de felul acesta, se vede mortul părăsindu-și locuința în urmărirea lăcașului de vezi. În mână ține tolagul și pune piciorul pe întâile povârnișuri ale muntelui de apus, în dosul căruia se pierde perdeaua deasă a negurilor.

Iată-l ajuns la hotarul lumii adevărate.

În al doilea tablou, vedem primirea care-i se face: un smochin

cu frunza deasă, încărcat de rod arată hotarul. O femeie cu trupul pe jumătate scut din trunchiul popului îi întinde pe o sipăie pâine și poame și un vas plin cu apă. Dacă nu le vree, e respins și trebuie să se reîntoarcă pe pământ, pe când primindu-le, devine sulpusul zeflor și poate pași pe tărâmurile cele tainice.

Alte tablouri: mortul e la vânătoare sau alina. O barcă vine să-l ia în împărăția lui Osiris; și barca e năvălăvană și cere răspunsuri la întrebări.

Unele din aceste cărți ale morților sunt discursuri pe cari mortul le-a ținut în cutare sau cutare împrejurare.

În sarcofag se mai puneau, pe lângă cartea mortului, încălțăminte, vestminte, un tolag, inele, brățări, tot felul de podoabe de pret, mici figurine de ale zeflor, mai ales „Utas” sau „ochiul divin”, cărăbuși și o mulțime de statuete de piatră sau lemn cari erau menite să slujească pe mort pe lumea cealaltă sau să-i fie locul la nevoie.

* * *

Pentru cei cu mijloace mai puține, se proceda în chip mai simplu: se întrebuntau mironidenii ei, ține și după ce lăsas cadavrul 70 zile în carbonat de sodiu, îl înfășurau într'un giulgiu muiat în cjei și-l duceau la lăcașul de vezi sau îl îngropau în pustiu.

Pe bogăți li duceau cu mare

alai. Puneau sarcoful pe un fel de sanie sau intr'o barca. Intai veniau cei ce purtau florile de lotus; poamele si animalele pentru ofrande; apoi obiectele cari aparținuseră mortului; jețul lui, statuia lui cu un cărăbuși foarte mare, vase de aur, etc.

Veneau apoi alții cari duceau echipuri de zei, ochiul divin, dus de preoți, și coșul cu verdeață. După aceea urmau boctoarele și preoții cu piei de leopard. In urmă această de abia venia sarcoful pus într'o barca pusă pe o sanie și trasă de boi.

Rudele cele mai apropiate și prietenii mortului incheiau cortegiul. Toți purtau vestimente albe in semn de dole.

Ajunși la lăcașul de veci, ridi-

cau mumia, se citeau rugăciunile obișnuite și se împărțeau ofrande.

* * *

Am spus mai sus că mortul pornea apoi in căutarea viitoare, in lumea subpământeană, numită „Amennu” (Apusul), ca să se justifice în fața lui „Osiris” și a celor 42 asistenți ai acestuia, de cele 42 păcate pământești.

Pe lajanța dreptății se cântărea inima celui mort — adică locul in care stau gândurile bune și cele rele.

Sus, la balanta, se afla chipul lui Math, zeita dreptății, și pe una din tipări, insignele ei: o pană de struț.

Dar Dumnezeu apărea, nu numai ca un Dumnezeu drept, ci și

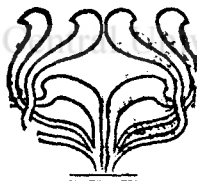
ințelept. De aceea, in fața balantei sta chipul lui Thot cu cap de bufniță, zeul ințelepciunii, care va arăta ce atârna mai greu la cântar.

Dacă răposatul jeșea biruitor, se identifica cu Osiris și devenea puternic ca și el. Se putea plimba în voe cu barca soarelui pe oceanul cerului și se bucura de toate plăcerile inechipuite de mintea omenească. Se putea și întoarce pe pământ sub ce înfășurare i-ar fi plăcut.

Nu tot așa era cu sufletele celor răi. Acestea erau supuse celor mai cumplite chinuri.

Cei aleși aveau și pe lumea cea, laftă aceiași indeletniciri ca și pe aceasta.

Lia Hârsu.

UNEI DOAMNE

SURAS PRIMAVARATEC

- SONE -

A fost o seară dulce, pe terasă
in liniștea lămpioanelor albastre,
Părea ea o alie de mătase
Unește tainic suflete noastre.

A fost... Cu mâine, iarăși Dor-Juind
Te voi văzi cu zâmbete de seară,
Și 'n fluturi fără rost vor trece ani...
A fost mai mult un vis decât o seară!

Iar eu voi fi departe într'aceea!
Dar va rămâne veșnică aliea
Pe care stolul tău de gingăși.

Inobilat prin lacrimi și suspina,
Te va întoarce iarăși către mine
In ziuă pocăntelor târzii.

D. Iacobescu

Privește 'n juru-ți câtă însuflețire
Surăde firea primăvara vine
Cu flori, in păr și-n piept să fi le anine
Să-ți spună-ușor e timpul de iubire

Și aztăzi simți un dor nespus in tine
Când pretulindenea vezi strălucire
Atâtea zâmbete și fericire
Și zările aibaștre și senine

Iar când la pieptul tău îți prinzi o floare
Și păru-ți blond pe umeri se respiră
Privesc eum stal de odată gânditoare

Dar când zefirul dulce te răsfată,
Tristețea ta acum parcă te miră
Și zâmbetul ți-apare iar pe față.

Const. A. I. Ghic

MARII DISPARUȚI

ALEXANDRU VLAHUȚA

Fondator al revistei literare «Viața», mai târziu al «Semănătorului» împreună cu marele Coșbuc, colaborator la «Convorbiri literare» și «Revista nouă» a lui Hașdeu, Al. Vlahuța este cel mai filozof poet, cel mai profund după Eminescu. Discipol al acestuia, mai ales în primele sale producții, păstrând în versurile sale accentul și nota tristă din versul lui Eminescu, izbutește să iasă de sub covârșitoarea influență a geniului poeziei Românești, gă-sind note originale, accente personale.

Și atunci scrie versuri nemuritoare, modele de «poezii filosofice», în cari stările, frământările sufletești sunt redată maestru, cu o putere de pătrundere și redare uimitoare.

E poate mai psiholog de cât Eminescu mai gânditor de cât acesta. În cea mai caracteristică din bucățile sale, «Din prag» apar toate însușirile de neîntrecut ale măestrului dispărut de curând, din viață pe care o cânta cu accente atât de optimiste:

D I N P R A G...

O, dar e mișelnic lucrul singur zilele să-ți curmi!
Ce grozav imi vânturi muntea, și cu ce îndâr-
(jire-mi scurmi
Fundul gândurilor mele. Moarte, când îți stau
(în față.
Simt că 'nnebunesc... Mă tulburi. Fugi cu neagra
(ta povață!
Înțeleg, împărăția ta, cu veșnică-i odihnă,
Este singura-mi scăpare. — O să fiu acolo 'n
(tihnă.
Nici mîit, nici dor; nici cobea neprielniceilor
(gânduri
N'or mai răscoll cenușa rece, ținută 'n seăn-
(duri,
În sicriu dormi somn de piatră. — Niciun sgomot
(nici o griță;
Vermii nu te mai întreabă, de-ai fost aur, de-ai
(fost schijă.
Cap de geniu, ori de vită — tot o hârcă sco-
(fălcită,
Goală, — batjocoritoare gură, pururea rânjită.
Ș'o să dorm, în întuneric și în liniște eternă.
N'o să-mi pese — căpătăiul de-mi va fi petriou
(ori pernă.
De-mi va putrezi sicriul și găteala de pe mine.
Pentru galbenele-mi oase nă va fi nici rău,
(nici bine.
Neastâmpărații șoareci, dacă 'n capul meu și-or
(face
Cuib, nesupărați de nimeni vor petrece-acolo
('n pace.
Poate-o lacrimă, pe piatra, ce-mi va coperi
(mormântul
Va cădea din ochii mării — poate scutura-va
(vântul
Mățișorii vr'unei sălcii peste groapa mea —
(tot una.
Plâns de mamă, plâns de creangă... tot nimic
leu voi stă.

Fie că 'n senin, ori noarl, va sta soarele, ori
(luna,
Fie că va da zăpadă ori că larba va 'nverzi.
Însă, uite, — mă 'nspăimântă întunerecul de
(veci,
Ne 'ntreruperea acestei liniști împietrite, reci!
Să nu mai revin în viață niciodată?... Nici-
(odată!...
O, -i grozavă vorba asta!... Limbă ne mai des-
(ghețată,
Humă, ne mai încălzită de simțiri și de idei!
Nu de moarte mă cutremur, — ci de veșnicia ei. —
Vișoroasă mi-e viața, și deșeartă, și amară.
Ce trudit mă simt sub cruda suferințelor po-
(voară!
Mi-i greu capul, ca de-o noapte lungă, dusă
('ntr'o orgie.
Par'c'aș fi de-un veac pe lume... O paragind
(pustie...
Soulberatu-mi-s'a pân' și scrumul visurilor mele.
Ș'acum gândurile toate, ca de plumb, mi le simt
(grele.
Și-a rămas inima rece și 'mpetrită de durere.
Mie mi-i silă de-un prieten, de-un cuvânt de
(mângâiere,
De-o privire, ce-mi zâmbește veselă, — de mine
(însumi.
Aș voi să nu-mi întrebe nimeni cugetul și plân-
(sa-mi.
Ca un vânt — printre ruine — simt că-mi vâjje
('ntre tample...
E 'ntuneric și cenușă... — Tot aștept să mi se
('ntâmpie
Vr'o nenorocire crudă, ca să mă mai miște-o
(leacă,
Să mai fulgere în noapte-mi, ca urâtul să-mi
(treacă.
Ca să mor!... Să mă 'ntunec pe vecie?... Frea
(crud.

Să nu mai gândesc nimica, nici să văd, nici
(să aud?)
 Să nu mai primesc văpaia soarelui de primă-
(vară,
 Ori să-mi răcoresc vieața la un amurgit de sără,
 Și să mai ascult, pe gânduri, doina — trișca
(dela târlă
 Ori duiosul plâns al apei, și ptind noaptea peste
(gârlă?)
 A, e negrăit de lesne să-ți repezi un glonț în
(creer i...
 Dar pe cer scânteie luna, dar în iarbă cânt'un
(greer,
 E-o mișcare, e un farmec, care'n veci nu se mai
(curmă...
 Și când te întorci și cugeți, iung privind ce lași
(în urmă,
 Simți că nu-i chip să te saturei, c'a trăi i-o fe-
(ricire.
 Primești orce suferință—dar eterna nesimțire,
 Nu. — Durerea are-un capăt. — Moartea-ți zice:
Niciodată.
 Altă vieață?... Altă lume?... i-o poveste minunată;
 Inșă, ca să-i dea crezare, în veci mintea-mi n'o
(să poată.
 Eu o lacrimă de-aceea nu mi-aș da-o pentru
(toată

Nesfârșita fericire din vieața de apoi.

Câteva loveți de țără... Rămâi țără și gunoiu?
 Bine e să știi, la moarte, că o dungă lași -- un
(nume,
 C'ai săpat la zidul nopții — c'ai muncit să-ți
(scoți în lume
 Din al creerului sbucium, ca pe-un diamant,
(ideia.
 Urma fi-va-ți cunoscută pe-unde fi-ai purtat
(scânteia...
 O scânteie 'n aiergare—e o rază... Mângâiere!...
 Dulce-i să fi-o știi la fundul vieții pline de
(durere.
 Ah, fugiți gânduri nebune, soli ai negrului mor-
(mânt!
 Nu mă'ndur. — Pe cer sunt stele — flori și pa-
(sări pe pământ.
 Ș'apoi... e mișelnic lucru, singur zilele să-ți
(scurmi.
 Si-mi mai vânturi mintea, — 'n lături, fugi cu
neagra ta povață!
 Înaintea morții mele — moartea dragostei de
(vieață.

AL. VLAHUTĂ †

FRANTURI DE GANDIRE

de PETRE GHIAȚĂ

Femeea se înșală pe ea în-
 săși; nici odată nu spune ce
 vrea cu tot dinadinsul; mînte
 totdeauna. plînge deseori
 păcatele trecutului spre a face
 loc celor viitoare; e sinceră
 când își iubeste copiii; aceste
 ființe nevinovate au norocul
 să deslege enigma, care sgu-
 daie vecinje nervii femeii;
 bucurii ametoare amără-
 cijiuni fără margini.—ea prin-
 de copilasii în brate și i saru-
 tă nebună.

Copiii!..

În sufletul lor e singurul loc
 voinic să crească floarea

sincerității; acolo găsește
 din belșug plinirea nevoilor
 sale, și trăește viața, plină de
 sevă, asemenea unei arături
 minunate, pe care mulțimea
 întinată o ignorează.

Și vine o vreme în care, o
 floare pălește pe încetu, se o-
 filește și moare.

Ce a rămas din toată fru-
 musetea de altă dată?

Afătea speranțe impletite
 în nopți de fermecată visare,
 se risipesc; și când arunci o-
 chii înapoi, pe căparea trecu-
 tă pas cu pas abia de mai re-
 cunoști că și în sufletul tău

ai lăcărît cândva, porniri de
 adevărată iubire de oameni.

Patima, care inundă sufle-
 tele și le răpește odihna, pa-
 tima ce agită sânii femeii,
 strălucind bolnavă, în fundul
 ochilor ei, împăienjeniti de
 arzătoare dorinți, patima e
 veseina stăpânitoare.

Patima!..

Cine a sădit-o acolo unde
 rânjește atotputernică, în ini-
 mele de foc, clocotind și fier-
 bând, asemenea unui cuptor
 nemănat?

Petre Ghiață

PENTRU MARIREA PATRIEI!..

CULTUL EROILOR

IV

VICTOR A. BACALOGLU

*Și sufletele vitejilor morți, pluteau de-așu-
pra capetelor noastre, îmbărbătându-ne la luptă
și datorie.*

Nici o țară n'a pierdut în războiu mai multe suflete ca România. Statistica arată, că la o populație de opt milioane locuitori din vechiul regat, s'a pierdut unul la zece, adică *opt sute de mii*, în lupte, sau prin boli contractate de pe urma marelui războiu.

N'a rămas familie, casă, ungher, unde spectrul morții, să nu se fi arătat, întinzându-și lîntoliu țesut din jale și suferințe.

Au pierit mulți pe câmpul de luptă, în spitale sau în căminurile dinapoia frontului; parte din aceștia din cauza lipsurilor, foametei sau nepuținței de îngrijire. Toți la o laltă, acești martiri ai suferinței, cu surâsul pe buze, mulțumiți că și-au făcut datoria.

Și în țărâna dătătoare de rod, s'a semănat atâtea cruci și s'a vărsat atâtea lacrimi, că multe decenii vor vorbi generațiilor viitoare, de recolta bogată în jertfe a părintilor și strămoșilor lor.

Dar, ca tot ce începe și are sfârșit, așa și războiul s'a potolit; enervarea a început să se risipească și reculegerea ne-a adus la realitate. Țară a devenit mare—tot ce vorbește și simte românește s'a strâns într'un mănuciu; — utopiștii au amuțit, dreptatea a răsărit dinapoia orizontului întunecat pentru o clipă.

E o datorie de cinste, de exemplu și de recunoștință, față de eroii, ce și-au dat viața pe Altarul Patriei.

Cultul morților este un titlu de nobleță, pentru un popor civilizat.

Eroi au fost cei ce-au suferit ocupația străină, au simțit-o, au plâns în ascunsul sufletului și și-au dat viața, de durere morală și lipsuri.

Eroi au fost medicii, sanitarii și surorile de caritate, cari nesocotind propria lor viață, și-a jertfit-o pentru îngrijirea bolnavilor, cu un devotament și uitare de sine fără seamăn.

Eroi au fost, nenorociții cari în tabere de prizonieri, lipsiți de hrană și îngrijire și-au dat ultima suflare, fără nici un strigăt de revoltă sau părere de rău.

Dar, mai eroi decât toți, au fost aceia cari, cu arma în mână, străjeri neclintii, au primit botezul martir în *apoteoza luptelor*. Și pentru aceștia voi vorbi mai în deosebi, căci plecând la luptă, știau și trebuiau să știe, că nu se vor mai întoarce acasă, întocmai ca gladiatorii Romani cari se întorceau să moară înaintea lor. Pe vremuri, am mai gândit la fel: «Când pleci în războiu privește pe dragii tăi drept în ochi, și privește-i adânc, pentru ca fața ta să le ră-măie întipărită bine în minte; nu te vor mai vedea și nici nu trebuie, căci pe jertfa ta se va clădi viitorul Patriei».

Și dacă moartea nu te-a surprins dintr'o clipă, ultima

sclipire de judecată, te face încă a te duce cu gândul, spre ființele iubite și spre D-zeu, și lui îi vei răsti rugăciunea din urmă:

«Tu D-zeule mare care ești
«a tot puternic și stăpânești
«lumea, ai grije de Patria și
«neamul meu, aibi milă de
«cei ce m'așteaptă acasă; fă
«ca lipsa și durerea să nu-mi
«îndrăgescă caminul — acolo
«de parte m'așteaptă mai
«multe suflete. Prin lumina și
«a tot puternicia Ta presară
«consolare, celor ce nu mă
«vor mai vedea, cari trăiau
«prin mine și cu mine».

Uraganul a trecut—pretutindeni se văd cruci singuratic, mici cimitire, morminte fără nici un semn.

Cine știe dacă vre-un trecut, va presăra vre-o floare sau va curăța buruienile ce vor răsări din țărâna ostașului erou.

Atora, le este dat să îndeplinească această sarcină. Avem datoria sfântă să le frăgrijim locașul de odihnă, să plângem și să ajutăm, pe urmașii lor, să ne descoperim cu pietate în fața mormintelor acestor apostoli.

Pe aceștia, trebuie să-i învidiem; moartea numai atunci e crudă, când vine în tăcere și ne găsește departe de un câmp de luptă.

Nu este oare această, punctul cel mai înălțător al vieții?

A muri pe câmpul de onoare în luptă, este o glorie, pe care nu ori-cine—o poate

atunge — s'ar putea zice chiar, c'aceasta e un dar D-zeesc. Dar unii din ei n'au fost hărăziți — cu acest dar com- plect; — se văd zilnic făpturi cu picioare de lemn și mâini puse, se văd cum cutreeră drumurile și orașele, cerșind mila trecătorilor. Ce operă de înaltă bine-facere și de civilizație, ar face acela care adunând pe acești viteji subrezii iar adună pe toți la «Căminul Invalizilor» fie în căminuri creiate în acest scop.

E dureros să vezi pe acești schilodiți de pe urma războiului, cu decorații pe piept, ținând mâna întinsă. Aide, cine are putere sau bani, — e timpul să se facă o faptă bună! Să nu uităm că printe morții vii, pot să se numere și cei orbiți din războiu. Căroră li s'au întunecat pentru vește ochii, cări nu mai pot vedea un răsărit de soare, o floare, o femeie, natura în sărbătoare!...

Societatea „Mormintele Eroilor”, vine să implinească o datorie sfântă față de morții noștri scumpi. Activitatea D-lui General Rujinschi, președintele acestei societăți se

resimte, căci sufletul său mare, a înțeles cum trebuie privită această îndatorire.

D-l General Rășcanu, Ministru de Războiu, a creiat legi bine-făcătoare pentru orfani, invalizi și eroii morți, legi care-i va așeza un pedestal de aur, la activitatea sa prodigioasă și în această direcție. D-sa și-a asigurat frumusețea drumului său de glorie, prin bine-cuvântările celor nenorociți!

Mai presus însă de cât toți, marea frescă din istoria țării și a neamului, va grava pentru tot-deauna figura dulce și dătătoare de viață a celei mai frumoase, mai blânde și mari Suverane—acea figură de dujoșie mistică și farmec deosebit ce a îngrijit de răniți, a închis ochii celor din spitale, a dat vieței pe copiii eroilor, a îmbărbătat la victorie pe cei desnădăduiți. M. S. R. Maria, rămâne cea mai Curată și Ideală figură a timpului nostru și cea mai desăvârșită operă a creațiunii femeiești.

De sfințele sărbători ale Paștelui, când clopotele anunțau Învierea Domnului, Regina

noastră scumpă presăra flori și lacrimi pe mormintele eroilor din jurul *Onesilor*, arătând prin acest gest, că Învierea Mântuitorului, nu goate da uitării pe cei ce au făcut să reinvie virtutea strămoșilor, ce au visat adeva o Românie mare și care azi a devenit o realitate. A mai vrut să arate, că pe când lumea petrece, Ea; Marea noastră Suverană, reamintește tuturor, datoria cea mare ce o avem, față de *Eroii Patriei*.

Morminte îngrijite, presărate cu flori, cruci arătând numele eroului, monumente, plăci comemorative pe pereții cazarmilor pentru a onora memoria celor morți pe câmpul de luptă, și mai presus de cât toate, *recunoștința simțită și nu oficială*, a- ceasta datorăm cei ce mai suntem în viață, *jăuitorilor României mari de azi*,

Onoare celor ce s'au jertfit pentru țară, și *datorie* celor ce au rămas.

Victor A. Bacaloiu

SONET INCANDESCENT

(Dedicat legii electorale)

Peste o zi, sau două, — cel mult șapte,
Sosi-va clipa sfântă când Allah,
Induioșat de-atâta of și ah,
Și de atâtea lacrimi răscoapte,

Ingădui-va bietului Rajah
Ce stă în pat mereu, și zi și noapte,
(Hrănit cu unt, eu ouă și cu lapte),
Să redevie iar cea tost: Valah!

Atunci ca un vulcan în izbucnire
Care-și trimite lava lui la vale.
M'oi răsbuna și eu de-atâta jale.

Dar vai, ce tristă-i astă nălucire:
Căci dacă 's sănatos, — cum îmi urez, —
Va trebui să merg ca să vomez!

MORALA:

Mai bine mort de cât să-mi ies din fire!

Popic.

O LAMURIRE

Un cititor al „Universului Literar“ s'a plâns unui prieten, că laud prea mult femeia în versurile mele.

— „Bine domnule a zis el, eu și știam om serios pe domnul Nikita Macedonski, nu poate să mai cânte și el altceva? Că poeziile au smintit-o tot zicându-i, ba că e deșteaptă, ba că e zână, ba că trebuie să i ne închinăm.. Eu știu că de când sunt abonat la „Universul Literar“ nu mai am trai cu nevasta mea.

Uite prevăd că dacă o mai merge așa cu laudele pețitor și cu drepturile femeiei o să ajung eu la bucătărie și cine știe poate dădăcă.

Uitai să spui că această protestare vine din partea unui muncitor și că nu e singura. Nu e mai puțin adevărat, că mulți și în deosebi cei de tot tineri și bătrâni, sunt de părere că nu o lăudăm destul. Voi încerca să liniștesc pe cei dintâi cari învinuesc poeziile că bagă fumuri în capul femeilor.

Majoritatea cititorilor revistei noastre, care e pusă prin costul ei la îndemâna tuturilor, nu sunt de sigur în corent cu ceiazele scriu alții sau chiar eu în alte reviste mai scumpe, căci altminteri cetățeanul căruia i s'a părut că lăudăm prea mult femeia n'ar mai fi zis nimic.

Căci ce-ar mai fi zis el dacă ar fi citit de exemplu „Balada Dragostei“ de poetul Gregorian apărută mai deunăzi.

Voi încerca să-i spui eu ce zice poetul despre femeie în această poezie: în iadul roșu trei draci joacă în zaruri pe bani. Intâiul își pierde ultima para. Dar să lăsam mai bine să vorbească poetul.

*Sub pom rămasera cei doi;
Și cei mai tânări, drac avar,
Pierzând toți bani, vechi și noi,
Sodări, o frază de gunoi
Și ghem făcându-se pe zar,*

*Jucă pe haină, pe-o curea
Pe-un bici, pe-o piatră de rubin,
Ce 'n vârful cozi i licărea
Și 'n urmă dupe-o luptă grea;
Pe-o broască ce-o crescuse 'n sân.
Pierzând ș'acestea scotoci
Un colț de unghie murdar
E-un suflet de femeie, — aci
Il joc pentru para..*

Va fi

*De-ajuns drept plata unui zar
Dar celuil scărpinând un rest
De barbă ce-i sfârșea sub gât,
Răspunse print' un simplu gest
— „Nu risc paraua pentru-
atât“.*

Credința poetului este deci, că nici dracul nu mai pune o para ca să câștige sufletul unei femei.

Când un scriitor reușește să facă o operă de artă care să fie în același timp de o concepție puternică și nouă, poate fi sigur că poezia lui va trăi atât timp, cât limba în care a scris-o.

Ca el să poată însă să scrie o astfel de satiră a femeiei, cum este cea de mai sus, trebuie să fi fost însuflețit pentru femei de un adânc dispreț pricinuit de sigur de una singură, de vre-o infidelă, cum se întâmplă întotdeauna a spus-o în versuri celebre și Francisc I regele Franței.

„Souvent femme varie
„Bien fol est qui s'y fie“.

mai cunoscută în traducerea italiană a lui Victor Hugo (Rigoletto) adică „La donna e mobile.“ Când se va traduce cântecul în românește, vom înțelege, dacă am avut norocul nemei văzut să nu o fi simțit și probat că: „femeia e schimbătoare“.

Poetul și iubitorii poeziei, trebuie totuși să-i fie recunoscători chiar când ea produce atâta scârbă și dispreț, în cât nici dracul nu mai prețuește sufletul ei: — poetul, pentru că mulțumită ei pășeste pragul nemuririi, iar cititorii; că întretine chiar prin părțile urâte ale caracteru-

lui ei, focul sfânt al artei!

Eu însumi, am scris o poezie inspirată de o prea frumoasă femeie, care era însă tot atât de proastă.

*Vai proastă ești, frumoaso,
proastă ești,
Nimic nu spui, în schimb, însă
vorbești,*

Se miră toți cum nu te ostenești.

Cum nu toate femeile frumoase sunt proaste, am rupt-o și sfârșitul nu mi-l mai amintesc.

Dar n'ai băgat de seamă cititorule, că și în poezia pe care am publicat-o în numărul trecut (Cănetarea Femeiei) pun în evidență că femeia e în totdeauna interesată:

*„Căci aur vrei când ochii îți ard
int'o vâpaie
Și când te uși la mine cu mila
sau dispreț*

*Poetul n'are aur și tu ești tot
Danae,
Tu vecinic prețuită și vecinic
fără preț“.*

Danae, frumoasa care nu fusese iubit pe zeul Jupiter ce se înamorase de ea, decât când s'a coborât la ea transformat într-o ploaie de monede de aur.

Drept este că la urmă poezia se îmbănzeste și se sfârșește scuzând femeia:

*„Căci florile și ele vor aurul din
soare*

*„Se 'npodobesc cu dansul cu
veciniciu-i tezaur*

*„Iar tu ce ai pe față a florilor
culoare și*

*„Nevoie ai femeie de soarele din
aur*

Căci după cum florile au nevoie de lumină ca să fie edincitate și să încante privirea, tot așa și femeia are nevoie de aurul ce o împodobeste cu lux și frumusețe.

Așa, dar cetățene, cred că nu ți-ar plăcea nevasta în sărăcie cum nu-ți place o floare nănjită de noroi.

Nikita Macedonski,

Revolte și răstigniri poezii de A. Dominic. Pentru mulți un debutant și totuși un măiestru; un cântăreț care se ridică, de la prima instrunare, ca un stăpânitor de rasă, ca un cuceritor în arta pe care o mănuște în adevărat chemat.

Volumul mi l'a adus un prieten, el însuși poet de mare talent, mi-a citit la întâmplare doar câte-va acorduri și m'au mișcat; iar când am pătruns adânc frumusețile lui, mi-am dat numai de cât seamă de comoara de inspirație, de simțire și de cugetare, ce descoperi cu ochii minții în fiecare foaie, în fiecare rând. Si am rămas profund impresionat de înălțimea de gândire ce răsare din fiecare vers și m'a răcorit suflul notei noul și originale și m'a vrăjit modelarea sculpturală a versului și m'a prins în cleștele admirării nervul sub influența căruia palpita și vibrează fondul acestui vers.

Se poate să fi fost într-o dispoziție sufletească puțin pretențioasă, dar impresia mea sinceră este că între cântăreții

de astăzi, nici unul nu este mai bine înzestrat.

Luăți volumul ca să citiți numai pe *Israel*, numai atât, și 'mi veți da dreptate:

ETERNE ISRAEL! . . .

Vreau amintirea ta în mine s'o sărut,
Să simt toți spiii din cununa ta
Adânc, adânc înflori pe frunea mea
Vreau milenarul tău Destin necunoscut

Și sub povara lui ucigătoare
Să 'mbrățișez grozavul tău trecut
Și să visez durerea-ți viitoare!
Ci toarnă tu în slova mea avântul
Profeților; trezească-ze cuvântul
Lui Moise 'n mine, — ca să pot purta

Pe aripa săracă — a unui vers —
Eternitatea ta
În Univers!

Și citatul acesta e un crâmpeli numai, care nu poate nici pe departe reda toată bogăția de imagini din întreaga cântare. *Israel* trebuie citit întreg ca să-i pătrunzi toată frumusețea și să-i înțelegi măreția.

Preferința mea, marea mea preferință pentru *Israel*, alături de care nu stă nimic din volum, nu întunecă nici una din celelalte frumuseți se-

mănate din beșug de-a lungul celor 130 de pagini.

Iată de pildă începutul acestui *pastel*.

Un cer de nouri grei, invințit
Își zdrențule cămașa 'nsângerată,
Și ca un monstru frânt și răstignit
Își pleacă fruntea lui-indoliată,
Și pietul lui de răni brăzdat
Peste adânc pomilor cântare,
Sărută piscul munților în zare
Și plânge pe sărutul ce l'a dat.

Sau sfârșitul din prefața versificată.

Si asemeni bobului de rouă 'n care
Puterea stâncilor se oglindește —
În lacrimi ce 'n ochi mi se ivește
Resfrâng lumina miilor de stele,
Topesc durerea cântecelor mele.

Ori idea aceasta din *Tristețe*

Și mâinile amândouă chinuite.
'T — întind aprinsă inima-mi; potir
În care visurile ne 'mplinite
Se sting, lăsând un gol de cimitir.

Dar de geaba, nu poți pătrunde atâta frumusețe din spusa altora; trebuie să te încredințezi văzând-o. *Revolte și răstigniri* merită acest popas de cinstită emoție sufletească.

V. B.

— Ecouri —

O nouă companie de operetă în perspectivă. Compania Lirică „Elysée” formată de vechile noastre cunoștințe. Virginia Uricioara, Iean Nicolescu, Kăner, Ghimpeteanu. Reprezentațiile vor avea loc în grădina Astoria.

A apărut un nou volum de d. Victor Eftimiu «Pe timpul haiducilor».

La 1 Mai se închide stagiunea Soc. Dramatice la T. Național. Vor urma reprezentațiile Operei.

Numărul viitor al Universului Literar, apare Duminică 9 Mai a. c.

În curând vă apare: «Țara iul Balganciu» de *Vintilă Pânta* amintiri vesele dintr'un calvar.

JOCURI DISTRACTIVE

8. ARITMOGRIF

de *Didi și Gh. Postelnicu*

3. 8. 3. 8. 7. 2. 3.
8. 11. 14. 7. 12. 22. 3.
20. 2. 22. 6. 11. 5.
22. 5. 16. 13. 16. 9. 10. 3. 9.
14. 3. 8. 3. 5. 3. 25. 4. 15.
7. 5. 11. 3. 10. 16. 8.
6. 3. 5. 16. 10. 22.
7. 9. 5. 11. 12. 3. 18.

Inițialele de sus în jos dau numele unui mare învățat, iar finalele de jos în sus numele unui vas.

9. LOGOGRIF

de *Toby van Green*

Din cuvintele următoarea să se formeze numele unei scriitoare auguste, astăzi decedată:

Sac, val, rem. in.

10. ȘARADĂ

de *Th. O. Toșel*

Șarada mea nu-i așa grea,
Căci două părți cuprinde ea.
Prima parte 's pe la țară
Ce-a de-a doua vezi p'afară
Iarna mai ales; o știi
Vara prin bucătării.
Acum totul de uniți
Pe la artiste găsiți
Și-o găsiți nu arare
Pe la multe domnișoare

11. ONONIM

de *Th. O. Toșel*

Sunt o carte
Sunt și munte
Sunt și Zeu
Și chiar o ștofă.

Oraș în Italia (inv.)
Provincie în Balcani
Rival al asupritorilor
La biserică
Golf
La pământ
Popor de sălbatici
Învățat cunoscut

12. JOC TRIUNGIU

de *Cornelia C. Bădescu*

• • • • • atribut Domnesc
• • • • • semn în aritmet.
• • • • • nume de popor
• • • • • articol
• • • • • consoană

13. ȘARADĂ

de *Ionel Sinaer*

Tot cuvântul sunt de Pește
Nu la denii ce trecu,
Prima parte e măsură
Cercetează bine tu.
Cea d'a doua cea finală
Se învață pe la școală
Și acum la deslegat
Zi: Christos a înviat...

14. ȘARADĂ

de *I. S. Dela Corcea*

Stați la masă și mâncați
Și cu mine vă ndopați
Căci întreagă sunt mâncare
Și am gust neoye mare
De m'oi despărți în două
Cum de Paști tu tai la ouă
Partea întâi să ști că sunt,
Printre verburi de pământ

Cea de-a doua sunt un nume
Cunoscut de multă lume,
Și acum la deslegat,
Să-l ghiciți neapărat...

15. JOC DE PATRAT

de *Marinescu Efstate*

Din aceste 9 (năuă)
patrate să se distrugă
8 (opt), ca să rămână
2 (două).

16. ȘARADĂ

Direct și invers de-o citești
Acelaș halnă o să găsești.

DESLEGARI DIN SERIA VIII primite în urmă

'Au mai deslegat:

1 joc: Ticu Pantazopol Galați, Elenuța D. Tabacu R-Sărat, M. dela Prut Sivița Galați

2 jocuri: H. Hebesch T-Severin, Marcel Cahano, C. Penel Comarnic, un domn din Galați care nu semnează.

3 jocuri: Iecu V. Paval Iași, 5 jocuri: Ionescu G. Conștarțiu Baș, Becker Samuel.

8 jocuri: Nănescu Alexandru T-Jiu, Antonescu Râmpic R-Sărat, Marin O. Dumitrescu Slatina

9 jocuri: Ioan și St. Vasiliu Bârlad.

11 jocuri: Un domn din Galați care nu semnează.

14 jocuri: Teodor Vermont Galați, Mayer Zilberman Galați, Mahler Isac Galați, d-ra Maria Marov Ioco.

15 jocuri: Herman Novac Galați.

Toată seria: Misu și Sandi Obaz.

Pentru consolidarea României Mari

IMPRUMUTUL INTERN

În virtutea legii promulgată în *Monitorul Oficial* No. 219 din 16 Ianuarie 1920, Guvernul Român emite rează amortibilă 5 la sută din 1920.

Scopul Imprumutului

Acest imprumut are de scop acoperirea nevoilor tezaurului din cauza marelui contingent de trupe rămas încă mobilizate pentru apărarea țării, pentru punerea în aplicare a diferitelor legi sociale, însoțite din ipseși urmările războiului, precum și pentru reconstruirea gospodăriei naționale.

În textul titlurilor noului imprumut se vor reproduce următoarele condițiuni:

Imprumutul va fi emis în titluri la portul de 500, 1.000, 5.000, 10.000 și 20.000 lei.

Titlurile vor purta în facsimile semnăturile Ministrului de Finanțe, a Directorului Datoriei Publice și a Cășierului Central al Tezaurului Public și a semnătură managerială de control.

Scutirea de impozite

Subscriitorul la acest imprumut se vor scuti pentru sumele subscrise de impozitul asupra creșterii averilor, (asupra câștigurilor de război) și asupra averilor. Sumele subscrise nu se vor scoti la stabilirea averilor asupra cărora se va aplica un eventual imprumut forțat.

Titlurile acestui imprumut vor fi scutite de orice impozite prezente sau viitoare.

Titlurile

Titlurile vor fi primite pe valoarea lor nominală ca garanție la toate casele Statului. Cupoanele scăzute vor fi primite la aceleași Case drept numerar. TL titlurile vor putea fi puse în gaj (lombardate) la Banca Națională a României și la Casa de Depuneri.

Subscriitorul va putea plăti pământul cu care a fost impropriat prin expropriere cu aceste titluri pe valoarea lor nominală purtând primul cupon neajuns la scadență.

Titlurile acestui imprumut vor purta o dobândă de 50 la sută pe an la capitalul nominal. În acest scop titlurile sunt însoțite de o loaș de cupoane de dobândă semestriale pe zece ani, reînnoibile până la completa stingere a acestui imprumut.

Amortizările

Amortizările acestui imprumut se vor face pe valoarea nominală în curs de 40 ani, conform tablei anexate la textul titlurilor, prin trageri la sorți semestriale cari vor avea loc la 1 Septembrie și la 1 Martie al fiecărui an, cu începere de la 1 Septembrie 1921, dată fixată pentru prima trageră.

Guvernul se obligă a nu denunța acest imprumut înainte de 1 Mai 1931.

Titlurile eșite la sorți vor fi plătite la 1 Mai și 1 Noiembrie ca urmează fiecărei trageri în schimbul titlurilor având atașate toate cupoanele, începând cu scadența imediat următoare termenului rambursării. Primul cupon va fi plătit la 1 Noiembrie 1920.

Cupoanele

Valoarea cupoanelor ce vor lipsi se va deduce din capitalul de rambursat.

Numerile titlurilor eșite la sorți la fiecare trageră, împreună cu o specificare a celor din tragerile precedente, cari nu s'au prezentat la plată se vor publica în *Monitorul Oficial*.

Cupoanele scăzute și neprezentate la plată se prescriu după cinci ani, iar titlurile eșite la sorți după trecerea de treizeci de ani dela scadența lor.

În locul titlurilor pierdute, furate sau distruse se vor libera proprietarilor duplicate în conformitate cu legea decretată cu No. 3380 din 13 Noiembrie 1918, putându-se lua cunoștință de dispozițiunile acestei legi la locurile de plată.

Subscrierile acestui imprumut vor fi ireductibile.

Min. de Finanțe, AUREL VLĂD

Condițiunile de subscriere

În baza prospectului de mai sus, subscrierea la Imprumutul 5 la sută din 1920, va începe în ziua de 25 Martie a. c.

Subscrierea se va face:

În București:

1. La Ministerul de Finanțe, la Casa de Depuneri, Consemnațiuni și Economie, la Administrația Financiară.

2. La Banca Națională a României.
3. La Banca Marmorosch Blank et Co.
4. La Banca Românească.
5. La Banca Națiunei.
6. La Banca de Credit Român.
7. La Banca Agricolă.
8. La Banca The Bank of Roumanian Ltd.
9. La Banca Comercială Ro-

10. La Banca de Scont a României.
11. La Banca Târdnească.
12. La Banca Generală a Țării Românești.
13. La Banca Cerealiștilor.
14. La Banca Dacia Traiană.
15. La Banca Fortuna.
16. La Banca E. Berkovitz.
17. La G. M. Eftimiu et Co.

18. La M. Finkels.
 19. La C. Steriu.
 20. La I. D. Benzal.
 21. La Banca Sindicatului A-gricol Ialomîța.
 22. La Banca Munteniei.
 23. La Banca Franco-Română.
 24. La Creditul Technic.
 25. La Banca Sindicatului A-gricol Ilfov.
 26. La Banca Chrisoveloni.
 27. La P. Gr. Ionescu.
 28. La Cobilovici.
 29. La Societ. cooperativă Viora Unirii.
 30. La Banca Carpaților.
 31. La Banca Rahova-Bragadiru.
 32. La Centrala Băncilor din Provincie.
 33. La Grosswald et Marcovici.
 34. La Josef Cohen et Stroerfer.
 35. La Haim, Campus et Bassa.
 36. La Banca Română de Comerț și Industrie.
 37. La Sindicul Bursei.
 38. La A. Lazaris.
 39. La Casa Funcționarilor Publici.
 40. La Societatea de Asigurare Generală.
 41. La Banca Oborului.
 42. La Banca de Petrol, Mine și Industrie.
 43. La Banca Poporului.
 44. La Simon Schwartz.
 Subscrierile se vor mai face la toate Bănci sau Instituții, cari se vor indica prin publicațiuni speciale precum și la Băncile Populare.
- La Provincie Inclusiv**
Basarabia și Bucovina
1. La toate Sucurs. și Agențiile Băncilor mai sus menționate.
 2. La Administrațiile financiare și la Percepții.
 3. La Banca Comerțului Craiova.
 4. La Banca Moldovei, Iași.
 5. La Banca Iașilor, Iași.
 6. La Banca Dacia, Iași.
 7. La Banca Grosswald, Iași.
 8. La Banca Jurist, Iași.
 9. La Banca Română, Brăila.
 10. La Banca Brăila, Brăila.
 11. La Societatea Economia, Ocnița.
 12. La Societatea Frăția, Focșani.
 13. La Societatea Putnei, Focșani.
 14. La Societatea Milcoș, Focșani.

15. La Societatea centrală, Ploești.
16. La Frații B. Eschenasy, Craiova.
17. La Prima Societate de Economie, Iași.
18. La Banca Botoșneană Română, Botoșani.
19. La Banca de Credit Piatra Neamț.
20. La Banca M. Moscovitz, Botoșani.
21. La N. T. Popp, Craiova.
22. La Banca Olteniei, Craiova.
23. La H. G. Siberina, Iași.
24. Precum și la orice alte Casse de bancă, cari se vor indica prin publicațiuni speciale.
25. La Federație Băncilor Populare.

In Transilvania

1. La Perceptorate și la toate Băncile cari fac parte din Asociațiunea Solidaritatea, precum și la altele cari se vor desemna ulterior.

Prețul de emisiune este fixat pentru acei ce vor face vărsămintele integrale la 87 suta de lei, capital nominal, iar pentru aceia ce vor face vărsămintele în rate la 88 suta de lei capital nominal.

Vărsămintele cari nu se vor face integral, se vor face în două rate. Prima rată va fi de 48 lei la subscriere, a doua rată se va plăti până la 3 Iulie 1920 și va fi de 40 lei.

Cei cari nu vor achita rata a doua în acest termen vor plăti pentru o lună de zile aruncătoare, o dobândă de 8 la sută pe an. După acest termen se va putea vinde dreptul în contul și rizicul subscriberului.

Guvernul are dreptul să închidă subscrierea oricând va voi, anunțând cu cinci zile înainte de data închiderii ei, prin publicațiuni speciale.

La subscrieri cu vărsămintele integrale se vor primi bonurile de tezaur precum și bonurile de tezaur ale Apărării Naționale deducându-se dobânda până la scadența lor, de la data subscrierii la noul împrumut. Se vor mai primi tot la subscrierile cu vărsămintele integrale pe valoarea lor nominală; cupoanele se scad în intervalul dela 1 Aprilie 1920 până la 1 Aprilie 1921 inclusiv dela titlurile de rentă aflate în depozitul Cassei de Depuneri și Bănci

lor care au fost autorizate să se trimească depozitele la Moscova. De asemenea se vor primi cupoanele cu aceeași scadență dela titlurile aflate în posesia detentorilor.

Subscriberului i se va libera o chitanță constatând subscrierea și efectuarea vărsămintelor.

Subscrierile se vor face pe formulare ce se vor pune gratuit la dispoziția subscriberilor.

Subscrierile pentru acest împrumut vor fi ireductibile.

Titlurile definitive împreună cu foile de cupoane se vor libera cel mai târziu la 1 Iulie 1920. Chitanțele sunt circulabile ca și titlurile până la emiterea acestora.

Min. de Finanțe, **AUREL VLAD**
 București, 20 Februarie 1920.

PASTA
 DE DINȚI
BUCOL
 APĂ DE GURĂ

